

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **Radiospol s. r. o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, zastoupené Mgr. Kateřinou Mík Špoulovou, advokátkou se sídlem Haštalská 27, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem třída Tomáše Bati 385, Zlín, za účasti: **Rádio Pálava s. r. o.**, se sídlem Brněnská 3163/38, Hodonín, zastoupené Mgr. Ing. Janem Vavřinou, advokátem se sídlem Na Poříčí 1046/29, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 2. 2021, č. j. 17 A 123/2020-83,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včasnou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku městského soudu, kterým městský soud zamítl její žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2020, č. j. RRTV/13924/2020-str.

[2] Dne 12. 5. 2021 obdržel Nejvyšší správní soud blanketní návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Ten stěžovatelka k výzvě soudu doplnila dne 9. 6. 2021. V doplnění poukázala na zákon č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o rozhlasovém a televizním vysílání“), který v § 66 přiznává odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí, kterým žalovaná zamítá udělení licence. Stěžovatelka se domnívá, že by měl být analogicky přiznán odkladný účinek i kasační stížnosti, která na toto řízení navazuje, neboť zákonodárce přiznáním odkladného účinku této žalobě vyjádřil vůli chránit právní jistotu tomu, komu byla licence s konečnou platností udělena. Hrozící újmu stěžovatelka spatřuje ve skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení může začít provozovat rozhlasové vysílání i přesto, že ve věci není vydáno konečné rozhodnutí, neboť rozhodnutí, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence, může být stále zrušeno.

[3] Stěžovatelka dále uvedla, že se v posuzované věci jedná o rozhodnutí v licenčním řízení zahájeném v roce 2014 a že jde již o třetí projednání téže věci. Je proto zřejmé, z jakého důvodu požaduje přiznání odkladného účinku. Třetím osobám přitom nemůže vzniknout újma, neboť ta by jim mohla naopak vzniknout, pokud by Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud zrušil v řízení o kasační stížnosti

rozhodnutí žalované, pak osoba zúčastněná na řízení v případě, že zahájí na základě správného rozhodnutí rozhlasové vysílání, vynaloží na velmi krátkou dobu vysoké investiční náklady na jeho spuštění.

[4] Žalovaná ve svém vyjádření k tomuto návrhu uvedla, že nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatelka podle ní zcela pomíjí charakter opravných prostředků upravených jak v zákoně č. 150/2002 Sb., soudním řádě správním (dále jen „s. ř. s.“), tak i v zákoně o rozhlasovém a televizním vysílání. Zákon o rozhlasovém a televizním vysílání jako zvláštní procesní předpis na úseku rozhlasového a televizního vysílání vylučuje možnost podání odvolání a rozkladu a vylučuje také přezkumné řízení a obnovu řízení. Žalobě proti vyjmenovaným rozhodnutím pak přiznává odkladný účinek, čímž se odchyľuje od obecného pravidla uvedeného v § 73 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žaloba proti rozhodnutí nemá odkladný účinek. Interpretací těchto ustanovení ve spojení se smyslem a účelem právní úpravy obsažené v zákoně o rozhlasovém a televizním vysílání, doplněnou pravidly pro tvorbu právních předpisů a zásadou rozumného zákonodárce nelze ke stěžovatelčinu výkladu dospět. Zákonodárce s vědomím úpravy v § 73 odst. 1 s. ř. s. výslovně přiznal odkladný účinek pouze žalobě proti rozhodnutí o udělení licence. Žalovaná se proto domnívá, že pokud by zákonodárce hodlal přiznat takový účinek i kasační stížnosti, stanovil by tak výslovně. Kasační stížnost jako mimořádný opravný prostředek zásadně nemá odkladný účinek, proto analogické užití § 66 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání jde proti smyslu a účelu právní úpravy i proti samotné povaze mimořádných opravných prostředků.

[5] Žalovaná nesouhlasí ani s názorem stěžovatelky, že celkovým smyslem zákona o rozhlasovém a televizním vysílání je docílit odkladného účinku do okamžiku vydání konečného rozhodnutí. Rozhodnutím, jímž se řízení končí, je totiž s ohledem na mimořádný charakter kasační stížnosti rozhodnutí městského soudu.

[6] Věcné argumenty, kterými stěžovatelka odůvodňuje přiznání odkladného účinku, považuje žalovaná za irelevantní. Zda třetím osobám vznikne výkonem rozhodnutí újma, je z hlediska důvodnosti tohoto návrhu nepodstatné, neboť stěžovatelka je povinna tvrdit a prokázat, že jí a nikoli třetí osobě vznikne nepoměrně větší újma v porovnání s třetími subjekty. Navíc popsane skutečnosti lze vnímat i obráceně, neboť přiznáním odkladného účinku nebude osoba zúčastněná na řízení moci generovat zisk.

[7] Žalovaná dále poukázala na ustanovení § 63 odst. 2 písm. a) zákona o rozhlasovém a televizním vysílání, které umožňuje odejmout licenci, pokud vysílatel nezahájí provoz rozhlasového a televizního vysílání do 180 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence. Osoba zúčastněná na řízení by tak přiznáním odkladného účinku byla vystavena nebezpečí vzniku újmy spočívající v odnětí oprávnění rozhlasové vysílání vůbec provozovat.

[8] Stěžovatelce pak podle žalované nemůže vzniknout újma ani tím, že osoba zúčastněná na řízení využívá své subjektivní právo – nenárokovou licenci. Tvrzená újma s ohledem na nenárokovou povahu udělené licence nemůže být nepoměrně větší než újma, která by osobě zúčastněné na řízení vznikla při znemožnění udělenou licenci využívat, byť by toto znemožnění bylo dočasné. V neudělení nenárokové licence tak nelze shledávat vznik újmy na straně stěžovatelky.

[9] Na závěr žalovaná uvádí, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Nelze totiž akcentovat pouze obecný zájem na právní jistotě, ale je třeba přihlídnout i k veřejnému zájmu v oblasti rozhlasového vysílání spočívajícímu v zájmu na řádném využívání vzácného statku – rádiových kmitočtů, tj. v řádném a pokud možno

pokračování

úplném využití kmitočtového spektra, v rozvoji kultury a v kulturním přínosu pro obyvatelstvo. Tyto veřejné statky by byly přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti ohroženy, návrh stěžovatelky je proto v rozporu s veřejným zájmem. Žalovaná se tedy domnívá, že předpoklady pro přiznání odkladného účinku nejsou v předložené věci naplněny a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[10] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce (v řízení o kasační stížnosti stěžovatele) nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Obě tyto podmínky přitom musí být splněny současně.

[11] Nejvyšší správní soud souhlasí se žalovanou, že kasační stížnosti lze přiznat odkladný účinek jen ve zcela ojedinělých případech, pokud újma, která stěžovateli hrozí, je reálná, není vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž významná a jejíž vznik je v příčinné souvislosti s výkonem či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí krajského soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb., NSS).

[12] Od stěžovatele se proto očekává, že chce-li docílit odkladného účinku, musí ve svém návrhu nejen tvrdit, že mu neprodleným výkonem napadeného rozhodnutí hrozí vzhledem k jeho poměrům významná újma, ale musí rovněž tuto újmu konkretizovat a uvést, z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Obě břemena, tvrzení i důkazní, tak nese stěžovatel.

[13] V posuzované věci však stěžovatelka tato břemena neunesla. Ačkoli tvrdila, že ji hrozí nepoměrně větší újma, než jaká hrozí třetím osobám, tuto újmu nikterak nekoncretizovala. Za újmu, jež stěžovatelce hrozí, přitom nelze bez dalšího považovat pouhou skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení může na základě udělené licence zahájit rozhlasové vysílání. Z takto tvrzené újmy totiž nelze dovozovat žádné přímé dotčení stěžovatelčiny právní sféry. Hrozící újmu pak nemůže odůvodnit ani potenciální možnost, že Nejvyšší správní soud rozhodnutí žalované spolu s napadeným rozsudkem zruší. Pokud by totiž tato možnost měla být důvodem pro přiznání odkladného účinku, pak by rozhodnutí o něm nebylo výjimkou ale pravidlem. Jediným předpokladem k přiznání odkladného účinku by totiž s ohledem na § 110 odst. 2 s. ř. s. byl návrh stěžovatele.

[14] Nejvyšší správní soud dává žalované za pravdu i v tom, že § 66 zákona o rozhlasovém a televizním vysílání nelze na kasační stížnost analogicky použít. Z § 107 s. ř. s. vyplývá základní pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá a lze jej přiznat jen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Jedná se o jednoznačný projev vůle zákonodárce umožnit odklad právních účinků pravomocného soudního rozhodnutí pouze výjimečně, jsou-li k tomu splněny požadavky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. a nelze proto uvažovat o tom, že by zákonodárce v této věci opomenul kasační stížnosti odkladný účinek přiznat.

[15] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelka nesplnila hned první podmínku pro přiznání odkladného účinku, neboť neuvedla, v čem konkrétně spočívá újma, která jí neprodleným výkonem hrozí a jež by měla být nepoměrně větší než újma, která může přiznáním odkladného účinku vzniknout třetím osobám. Za této situace se Nejvyšší správní soud již nezabýval naplněním druhé podmínky, tj. případným rozporu s důležitým veřejným zájmem, neboť i kdyby přiznání odkladného účinku

s tímto zájmem nebylo v rozporu, nelze návrhu vyhovět, jestliže nejsou splněny obě uvedené podmínky současně.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 16. července 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu